

Det var en Mødeaften i *Nya Idun* samme Efteraar. En livlig Samtale var i fuld Gang, da en høj, sortklædt Skikkelse viste sig over alle de vel bekendte Ansigter, en Skikkelse, i hvis Nærhed den almindelige Summen paa én Gang blev dæmpet. Hvem var denne fremmede?

Et ædelt Hoved, lille og fint formet som paa en antik Statue; hvor smukt det sad paa den slanke, velvoxne Skikkelse! Det mørke Haar var sat op i en simpel græsk Knude — heller ikke i denne Henseende blev Harmonien forstyrret. De tætte, som med Kul tegnede Øjenbryn, den aabne intelligente Pande, den fornemt og kraftig formede Næse, Munden med de paa en Gang smukke og kraftige Linier — alt dette fortalte om Mod og Livskraft. Men der var en dyb Fold mellem de tætsiddende Øjenbryn; de maatte ofte have været trukne sammen af Smerte; fine Furer, saadanne som kun aarelang Lidelse indgraver, saas om Munden, og der laa Tungsind paa Bunden af disse iagttagende staaiblaa Øjne. Saaledes burde den tragiske Sanggudinde fremstilles eller Elektra — et Smil udbredte netop da saadan et smukt Udtryk over de strænge Træk, at man strax tilføjede: „eller Antigone“.

„Fru Victoria Benedictson, d. v. s. Ernst Ahlgren“!

Saa hun saadan ud, den midaldrende Postmesterfrue fra den skaanske Landsby, som man havde hørt skulde skjule sig bag det mandlige Forfattermærke?

Da maatte hendes egen Lidelseshistorie være endnu mere gribende end nogen af de Lidelseshistorier, hun havde skildret.

Noget af hendes egen Historie blev man strax bekendt med, da hun greb de ved Siden af sig staaende Krykker og gik hen til en Sofa, hvilket dog skete med en saadan Lethed og Ynde, at man knap fik Tid til at opdage, at Skridtene gjordes ved Hjælp af de endnu uundværlige Støtter. Frihed og Kraft var i saa høj Grad det Helhedsindtryk, Ernst Ahlgren bibragte én, at Krykkerne aldrig syntes at tilhøre hende, men hver Gang at blive brugte ligesom tilfældig.

Som en anden disharmonisk Tilfældighed forekom det én ogsaa, at dette Væsen fra den antike Verden talte bredt Skaansk. Men da man først havde lært at tyde Stemmens brustne Klang, da man havde hørt, hvordan Hjærtets Banken ved den mindste Sindsbevægelse gjorde Stemmen skjælvende, da blev det skaanske Tonefald en Lindring; det gav i det mindste denne